

DOSAR NR.24490/4/2012
(4167/2013)

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA I PENALĂ
DECIZIA PENALĂ NR.726

Ședința publică din data de 5 iunie 2014

Curtea compusă din:

PREȘEDINTE: MATEI DOREL GEORGE
JUDECĂTOR: ION-TUDORAN CORNELIU BOGDAN
GREFIER: DAVID TEODORA

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București este reprezentat de **procuror COMȘA MARIUS**.

Pe rol, se află pronunțarea asupra cauzei penale având ca obiect soluționarea apelurilor formulate de partea civilă prin reprezentanți legali de inculpatul Ciobanu Constantin și asiguratorul S.C. Groupama S.A. împotriva sentinței penale nr.3197/2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, în dosarul nr. 24490/4/2012.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 22 mai 2014 și au fost consemnate în încheierea întocmită la acea dată, care face parte integrantă din prezenta decizie penală, când Curtea, în temeiul art.391 alin.1 NCPP, a stabilit data pronunțării astăzi, 5 iunie 2014, când, în aceeași compunere, a decis astfel:

CURTEA,

Deliberând asupra apelurilor penale de față, din actele și lucrările dosarului, constată și reține următoarele:

Prin sentința penală nr.3197 din data de 14 noiembrie 2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, a fost respinsă - ca neîntemeiată - cererea de schimbare a încadrării juridice din infracțiunea de vătămare corporală din culpă prev. de art. 184 alin. (2) și (4) Cp. în infracțiunea de neglijență în serviciu prev. de art. 249 alin. (1) și (2) Cp, formulată de partea civilă prin reprezentanții legali

În baza art. 184 alin. 2 și 4 Cp, cu aplicarea art. 74 alin. 1 lit. a Cp și art. 76 alin. 1 lit. e Cp, a fost condamnat inculpatul CIOBANU CONSTANTIN [fiul lui , născut la data de în , jud. , CNP , cetățean român, studii superioare, căsătorit, medic specialist chirurgie și ortopedie pediatrică la Spitalul Clinic de Urgență

pentru Copii "Maria Sklodowska Curie", necunoscut cu antecedente penale, domiciliat în București, str. .... nr.

la o pedeapsă de 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă.

În baza art. 71 alin. 1, 2 Cp, au fost interzise inculpatului drepturile prev. de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a și lit. b Cod penal, pe durata pedepsei principale.

În baza art. 81 alin. 1, 2 Cod penal, cu referire la art. 71 alin. ultim Cp, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei principale și a celei accesorii pe un termen de încercare de 2 (doi) ani și 4 (patru) luni, stabilit potrivit art. 82 Cp.

În baza art. 359 Cpp, s-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 83 alin. 1 și 84 Cod penal, privind cauzele care atrag revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei.

În baza art. 346 rap. la art. 14, 16 Cpp, a fost admisă, în parte, acțiunea formulată de partea civilă (domiciliată în .....), prin reprezentanții legali ..... (domiciliați domiciliată în .....

), în contradictoriu cu inculpatul, partea responsabilă civilmente Spitalul Clinic de Urgență pentru copii "M.S. Curie" (cu sediul în București, Bd. Constantin Brâncoveanu, nr. 20, sector 4), asigurătorul Societatea de Asigurări și Reasigurări EuroAsig S.A. (citată la adresele București, Aleea Alexandru, nr. 51, et. 1, ap. 11, sector 1 și București, Str. Nucului, nr. 62-66, sector 3, precum și prin afișare la ușa Consiliului Local Sector 4), prin lichidator S.C. TĂNASĂ și ASOCIAȚII S.P.R.L. (cu sediul în București, Bd. Unirii, nr. 78, bl. J2, sc. 2, et. 5, ap. 47, sector 3) și asigurătorul S.C. GROUPAMA ASIGURĂRI S.A. (cu sediul în București).

A fost obligat, în solidar, inculpatul și partea responsabilă civilmente să plătească părții civile suma de 8.183 lei, reprezentând despăgubiri materiale.

A fost obligat, în solidar, inculpatul și partea responsabilă civilmente să plătească părții civile echivalentul în lei al sumei de 100.000 euro, reprezentând despăgubiri morale.

În baza art. 193 alin. 1, 2 și 4 Cpp, a fost obligat inculpatul în solidar cu partea responsabilă civilmente la plata sumei de 14.041,5 lei către partea civilă ....., cu titlu de cheltuieli judiciare.

În baza art. 657 alin. 1 și 246 alin. 2 din Legea nr.95/2006, s-a constatat că despăgubirile civile și cheltuielile judiciare acordate părții civile vor fi plătite de către asigurătorul inculpatului - Societatea de Asigurări și Reasigurări EuroAsig S.A., prin lichidator S.C. TĂNASĂ și ASOCIAȚII S.P.R.L., în baza poliței de asigurare seria ROPM nr. 22082 din data de 05.01.2007 (valabilă până la 31.12.2007), în limita sumei de 62.000 euro (stabilită prin cap. III pct. 3.2. B lit. c din Ordinul 346/08.08.2006 al Președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate), precum și de către

asigurătorul părții responsabile civilmente, S.C. GROUPAMA S.A. în baza contractului de asigurare nr. R 025153 din 01.11.2006 (valabilă până la 31.10.2007), în limita sumei de 50.000 euro/eveniment.

În temeiul art. 191 alin. 1 Cpp, a fost obligat inculpatul la 700 lei cheltuieli judiciare avansate de stat.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul fondului a reținut următoarea situație de fapt:

La data de 2 august 2007, în urma accidentului casnic suferit, partea vătămată minoră a fost adusă la Spitalul Clinic de Urgență pentru copii "M.S. Curie" București, fiind internată cu diagnosticul "fraktură medio-diafrazară femur stâng cu deplasare", după cum s-a consemnat în Foaia de Observație Clinică Chirurgie Pediatrică (f. 120 d.u.p.), diagnostic pus de către inculpatul CIOBANU CONSTANTIN, medic de gardă la unitatea spitalicească în discuție, care a devenit ulterior și medical curant al părții vătămate. În urma discuției cu reprezentanții legali ai minorei, medicul a propus tratamentul fracturii prin tracțiune-extensie continuă, luând în considerare vârsta mică a pacientei (2 ani și 7 luni la data internării), eventuale consecințe de ordin estetic pe care o intervenție chirurgicală le-ar putea ocaziona.

De asemenea, după cum reiese și din mențiunile de pe Foaia de Observație Clinică, declarația reprezentantului legal din faza de urmărire penală (f. 23, d.u.p.), declarațiile martorilor Dan Daniela (f. 187 d.i.), Novac Carmen (f. 188 d.i.), Brunei Gheorghe Gabriel (f. 191 d.i.) și Bratu Niculina (f. 210), instanța de fond a reținut că reprezentanții legali ai minorei au informat cadrele medicale în sensul că pacienta fusese vaccinată antipoliomielită la data de 27.07.2007, aspect ce a avut un rol important în alegerea tratamentului ce urma a fi aplicat minorei.

Deși din înscrisurile depuse în ședință din data de 12.11.2013 rezultă că minora fusese vaccinată DTP, nu antipolio, iar reprezentanții legali învederează că nu au adus la cunoștința cadrelor medicale vreo informație greșită cu privire la vaccinul antipoliomielită, prevalându-se astfel de faptul că nu au putut exprima un consimțământ adecvat informat cu privire la acceptul unei potențiale intervenții chirurgicale, instanța nu a reținut că medicul curant a aplicat un tratament fără a informa în mod adecvat reprezentanții legali ai minorei, cu atât mai mult cu cât aceștia din urmă au menționat că medicul de familie al minorei le-a atras atenția să evite intervenții chirurgicale în perioada în care s-a produs accidentul casnic al minorei, datorită vaccinărilor efectuate.

A arătat instanța de fond că, datorită situației de urgență cu care medicul inculpat CIOBANU CONSTANTIN a fost sesizat, nu se poate reține în sarcina acestuia o culpă în faptul neefectuării de investigații cu privire la situația vaccinurilor efectuate până la acea dată de minoră, cu atât mai puțin să pună la îndoială oportunitatea pretinsului vaccin efectuat de către medicul care se ocupa de aceste aspecte anterior incidentului.

Mai mult, instanța de fond a constatat că existența sau nu a unei vaccinări anterioare de tip antipolio nu prezintă relevanță pentru soluționarea prezentei cauze, având în vedere că în raportul de nouă expertiză medico-legală nr. A5/11820/2009 (f. 90 d.u.p.) se stabilește că și în ipoteza unui tratament impecabil realizat consecințele din prezenta cauză tot puteau surveni. De asemenea, instanța de fond a reținut răspunsul formulat de către Institutul Național de Boli Infecțioase "Prof. Dr. Matei Balș" București din data de 09.10.2013 (f. 215 d.i.), prin care se comunică faptul că nu există nicio contraindicație chirurgicală în cazul vaccinului antipoliomielitic injectabil. Reprezentanții legali ai minorei au învederat instanței în ședința publică din data de 12.11.2013, că nu contestă alegerea tipului de tratament aplicat de către inculpatul CIOBANU CONSTANTIN părții vătămate

astfel că faptul că aceasta nu a fost vaccinată antipolimielită, ci DTP, nu este determinant pentru cauzalitatea complicațiilor apărute ca urmare a tratamentului ortopedic cu tracțiune-extensie continuă.

Cu privire la modalitatea efectuării tratamentului și a supravegherii pacientei minore instanța de fond a considerat necesar să analizeze pe de-o parte, caracterul defectuos al intervenției invocat de către părinții minorei, iar pe de altă parte concluziile celor două rapoarte de expertiză medico-legală cu privire la modalitatea de efectuare a tratamentului și consecințele produse în urma aplicării acestuia.

Astfel, reprezentanții legali au arătat că recomandările din doctrina de specialitate în domeniul medical (f. 171, d.u.p.) indică o poziționare laterală și oblic transversală a benzilor adezive utilizate pentru tratarea fracturilor la copii prin metoda tracțiune-extensie continuă, în niciun caz circulară, pentru a nu provoca tulburări circulatorii. Părinții minorei au arătat că, tocmai datorită poziționării greșite a benzilor adezive, și anume în modalitate circulară, au apărut complicațiile generatoare de leziuni musculo-nervoase. Afirmările părinților au fost susținute de declarația martorei Alexandrescu Daniela (f. 185), mama unei fete care a fost internată în aceeași rezervă cu partea vătămată în perioada 08.08.2007- 12.08.2007, deci în perioada următoare apariției complicațiilor. Pe de altă parte, concluziile raportului de nouă expertiză medico-legală efectuată de către INML (f. 90, d.u.p.) arată că "și în ipoteza unei execuții tehnice impecabile, metoda în sine poate conduce la un sindrom de compartiment", astfel că instanța de fond a avut în vedere gradul de predictibilitate destul de ridicat cu privire la posibilitatea apariției complicațiilor amintite. Un aspect ce trebuie avut în vedere în acest context este și lipsa din Foaia de Observație a descrierii modului tehnic de aplicare a benzilor (f. 126, d.u.p.). De asemenea, instanța de fond a remarcat faptul că inculpatul a declarat în cursul urmăririi penale că a procedat personal la aplicarea tratamentului cu benzi elastice (f. 115, d.u.p.), în timp ce martora Dan Daniela a declarat că a montat aparatul împreună cu inculpatul (f. 187).

Instanța de fond a apreciat că poziționarea circulară a benzilor de tracțiune este cauza zonei echimotice circumferențiale în 1/3 superioară a gambei, constatate posterior debutului tromboflebitei profunde de gambă care

(datorită priorității terapeutice vasculare) a determinat renunțarea la metoda tracțiune-extensie și aplicarea aparatului gipsat pelvi-pedios cu fantă largă de vizitare a piciorului și gambei, aceste aspecte medicale fiind menționate în răspunsul formulat de către inculpatul Ciobanu Constantin la adresa nr.A1/6450/2008 a INML "Mina Minovici" București (f. 177).

Din planșele foto depuse la dosar atașate plângerii penale (f. 16-20, d.u.p.) și cele depuse în ședință publică din data de 12.11.2013, a rezultat că partea vătămată prezintă cicatrici circulare în zona gambei, aspect constatat și în referatul efectuat de către prof. dr. Dan Enescu depus la dosar în ședința din data de 12.11.2013.

Cu privire la inadecvata adaptare a greutateilor aplicate, instanța de fond a arătat că nu poate reține o culpă a medicului, acesta încadrându-se în limitele edictate în domeniul de specialitate, însă așa cum s-a arătat în aceleași concluzii din noua expertiză efectuată, precum și în concluziile din expertiza inițială, deși nu valoarea greutateilor a generat sindromul de compartiment, acestea au contribuit în mod direct proporțional la riscul de apariție al sindromului.

A reținut instanța de fond că partea vătămată ..... s-a aflat sub supravegherea medicală a inculpatului CIOBANU CONSTANTIN o perioadă de 10 zile, interval de timp ce a fost avut în vedere în stabilirea existenței unei conduite medicale culpabile. În general, culpa medicală intervine atunci când medicul nu a avut conduita pe care știința medicală ar fi așteptat-o de la el, nerespectarea standardelor medicale fiind supusă unei analize diferențiate și în concret.

Astfel, analiza conduitei pretins culpabile se face la momentul realizării actului medical, și nu la cel la producerii rezultatului.

În concret, față de echimoza observată la data de 05.08.2007, imediat după suplimentarea tracțiunii cu greutate de 1 kg, și durerea la nivelul gambei indicate de către pacientă, iar ulterior față de flictenele existente sub benzile de tracțiune la data de 08-09.08.2007, cu constatarea debutului unei tromboflebite acute la data de 10.08.2013 pe fondul existenței unei ischemii cutanate, instanța de fond a apreciat că inculpatul CIOBANU CONSTANTIN, în calitate de medic curant putea și trebuia să preconizeze amploarea complicației apărute ca urmare a metodei de tratament alese.

În raport cu absența unui diagnostic etiologic din Foaia de Observație, după cum s-a stabilit în Concluziile Primului Raport de Expertiză Medico-Legală (f. 51, d.u.p.), în discuțiile premergătoare formulării Concluziilor în cel de-al doilea Raport de Expertiză Medico-Legală (f. 88), și mai ales în completările formulate la întrebarea nr. 1 în legătură cu acest din urmă raport, instanța de fond a reținut că, la baza complicației survenite în tratamentul fracturii de femur suferită de minora ..... se află nediagnosticsarea etiologică și diferențiată a sindromului de compartiment survenit ca urmare a tracțiunii continue cu benzi adezive.

Culpa medicului – apreciază judecătorul fondului – constă, de regulă, în faptul că nu împiedică producerea rezultatului care intervine din cauza unei stări de pericol deja existente. În cauza de față, tracțiunea continuă cu benzi adezive a creat starea de pericol constă în instalarea sindromului de compartiment, cu consecința producerii leziunilor nervoase și musculare ce au necesitat 150-180 zile de îngrijiri medicale și consecințelor morfofuncționale și estetice care au generat infirmitate și slăbiciune. Medicului nu i se impută, așadar, generarea în sine a unei surse de pericol, ci faptul că nu a împiedicat producerea rezultatului, printr-o intervenție adecvată, culpa sa constând în omisiunea de a supraveghea în mod corespunzător evoluția pacientei și de a diagnostica acest sindrom de compartiment. Din concluziile raportului de expertiză medico-legală (f. 90, d.u.p.) și din declarațiile martorului Enescu Dan Mircea (f. 161 d.i.), instanța de fond a reținut că este posibilă apariția unui sindrom de compartiment la un copil de aproximativ 3 ani (vârsta părții vătămate în intervalul de timp în care a fost tratată de către inculpat), iar în depistarea și tratarea acestuia este esențială o intervenție într-un interval de timp de ordinul orelor. Pierderea acestui moment critic, a generat ireversibilitatea leziunilor menționate anterior. Inculpatul a declarat în ședința publică din data de 09.04.2013 că a constatat existența leziunilor cutanate doar în a 4-a zi de spitalizare a minorei (f. 142 d.i.), fără a menționa că aceste aspecte îi fuseseră aduse la cunoștință de către medicul rezident Vlad Costel, care controlase anterior, la insistențele reprezentantei legale a minorei, evoluția tratamentului sub acele benzi (f. 165 d.i.). Instanța de fond a reținut și o contradicție în ceea ce privește motivul stopării tratamentului prin extensie-tracțiune continuă. Astfel, în referatul medical din data de 17.07.2008. (f. 178, d.u.p.), se menționează că "debutul unei tromboflebite de gambă, cu prioritate terapeutică" a determinat renunțarea la tracțiunea extensie, în timp ce inculpatul, cu prilejul declarației date la 09.04.2013, a arătat că datorită stării febrile și agitate a copilului a renunțat la tratamentul ales inițial.

Judecătorul fondului a concluzionat că, în drept, fapta inculpatului CIOBANU CONSTANTIN - constând în omisiunea de a supraveghea corespunzător evoluția medicală a părții vătămate cu consecința apariției sindromului de compartiment care a produs leziuni care au necesitat 150-180 zile de îngrijiri medicale și au produs infirmitate fizică permanentă și slăbiciune, datorită nerespectării măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii - întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de vătămare corporală din culpă prevăzută de art. 184 alin. (2) și (4) Cod. pen.

Sub aspectul laturii obiective elementul material din conținutul acesteia este reprezentat de conduita culpabilă a inculpatului CIOBANU CONSTANTIN, în calitate de medic curant al părții vătămate

constând în încălcarea obligației profesionale de supraveghere a evoluției pacientei sub influența tratamentului ortopedic aplicat, cu consecința nediagnosticării la timp a complicației survenite, ceea ce a dus la o renunțare tardivă la tratamentul generator al sindromului de compartiment. Existența

culpei medicale trebuie analizată și din perspectiva predictibilității acestei complicații, predictibilitate relevată în discuțiile premergătoare concluziilor formulate de către INML "Mina Minovici" în al doilea Raport de Expertiză Medico-Legală (f. 89) conform cărora, raportat la cele consemnate în fișa de evoluție a primei internări, se conturau deja elementele diagnostice ale unui sindrom de compartiment; literatura medicală de specialitate a stabilit că metoda tracțiunii cu benzi adezive este una dintre cauzele produc acest sindrom, mai ales că fenomenele ischemice consecutive afectării microcirculației se plasează în lanțul fiziopatologic al sindromului de compartiment. Or, după cum s-a consemnat în Foaia de Observație (f. 127, d.u.p.) debutul ischemiei circulare s-a constatat la data de 10.08.2008, ora 14:00, deci în perioada de timp în care partea vătămată se afla sub îngrijirea inculpatului CIOBANU CONSTANTIN. Astfel, declanșarea sindromului de compartiment trebuia atent supravegheată de către inculpat, în virtutea măsurilor de prevedere necesare exercitării profesiei de medic curant al pacientei ..

Instanța de fond a reținut din declarația inculpatului din data de 09.04.2013 (f. 142 d.i.) că acesta a inițiat investigații doar după momentul încetării tratamentului prin tracțiune extensivă și ulterior aplicării aparatului gipsat. Acest aspect, coroborat cu mențiunea de pe foaia de examen EcoDoppler (f. 136), în sensul că examinarea s-a făcut cu dificultate, cu faptul că martora Guriță Adina (f. 189 d.i.) a arătat că investigațiile medicale au vizat doar probleme de natură circulatorie și nu nervoase și cu cele indicate în raportul de Nouă Expertiză Medico-Legală (f. 89, d.u.p.), în sensul că sindromul de compartiment este generat de afectarea microcirculației, și nu a axelor majore vasculare, acestea din urma fiind cele verificate prin examenul EcoDoppler, duce la concluzia că inculpatul CIOBANU CONSTANTIN nu a dat dovadă de diligență cerută pentru diagnosticarea din timp a sindromului de compartiment.

Gravitatea consecințelor produse atrage aplicabilitatea art. 184 alin. (2) C.p. raportat la 182 alin. (1) și (2) C.p. față de faptul că, în al doilea raport de expertiză medico-legală al INML "Mina Minovici" nr. A.5./11820/2009, s-a stabilit un număr de 150-180 de zile de îngrijiri medicale (f. 92), precum și existența unei infirmități și slujiri.

Infirmitatea este atestată și prin Certificatul de încadrare a copilului în grad de handicap nr. 584/08.11.2012, conform căruia copilul

se încadrează într-un grad de handicap mediu.

Sluțirea, în aprecierea instanței, este susținută de planșele foto depuse la dosar atașate plângerii penale (f. 16-20, d.u.p.) și cele depuse în ședință publică din data de 12.11.2013 care atestă cicatricile circulare în zona gambei, precum și aspectul morfofuncțional determinat de excizia musculară la nivelul gambei stângi.

Din perspectiva raportului de cauzalitate, odată stabilită existența comportamentului culpabil, din punct de vedere medical, al inculpatului, se poate constata producerea consecințelor vătămătoare pentru partea

vătămată , ca rezultat al nerespectării măsurilor de prevedere pentru exercitarea profesiei de medic. După cum s-a menționat în Răspunsul Comisiei de Disciplină al Colegiului Medicilor din Decizia nr. 947/2009, leziunile neurologice, musculare, precum și tulburările funcționale pot fi interpretate ca o consecință a instalării unui sindrom de compartiment al lojei laterale a gambei stângi. Or, instanța a stabilit mai sus că sindromul de compartiment a început să se manifeste prin acele ischemii cutanate la data de 10.08.2007, moment la care supravegherea evoluției medicale a părții vătămate intra în obligațiile inculpatului. Nediagnosticarea acestui sindrom la timp, prin stabilirea unui diagnostic etiologic și diferențiat, imputabilă inculpatului, a dus astfel la vătămarea integrității corporale a părții vătămate. Chiar dacă sindromul de compartiment s-ar fi instalat la un moment posterior recuzării inculpatului CIOBANU CONSTANTIN, neglijența sa în aprecierea adecvată a leziunilor de tipul flictenelor și ischemiilor cutanate nu rămâne în afara lanțului causal, acesta având în virtutea profesiei obligația de a interveni în scopul evitării producerii consecințelor vătămătoare prin diagnosticarea din timp a complicației. Punctul 3 din Concluziile noului Raport de Expertiză Medico-Legală întărește existența legăturii de cauzalitate, în sensul că sechelele de la nivelul membrului inferior stâng sunt consecința nediagnosticării și a netratării adecvate a sindromului de compartiment apărut în tratamentul fracturii de femur suferit de minoră la data de 02.08.2007.

Instanța de fond a înlăturat apărarea inculpatului formulată în sensul că nu acesta ar fi săvârșit fapta, ceea ce ar atrage incidența achitării sale bazate pe art. 11, pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 pct. 1 lit c) Cod procedură penală, întrucât aceasta arată că, în lanțul causal al evenimentelor, sindromul de compartiment ar fi survenit la un moment ulterior celui la care a fost recuzat.

Instanța de fond a stabilit deja că simptomele ale acestui sindrom nu au fost analizate corespunzător de către inculpat, acesta trebuind să dea dovadă de o diligență cu atât mai sporită cu cât apariția sindromului reprezenta o complicație tipică raportat la tratamentul ortopedic ales.

Fără a ridica un semn de întrebare asupra competenței cadrelor medicale care au tratat partea vătămată în perioada internării la spitalul "M.S. Curie" sau asupra veridicității celor consemnate în Foaia de Observație a acesteia, instanța de fond a coroborat concluzia formulată în același raport de expertiză în sensul că la momentul intervenției chirurgicale practicate la Spitalul Clinic de Urgențe pentru Copii "Grigore Alexandrescu", la aproximativ 4 săptămâni de la producerea fracturii de femur, leziunile neuro-musculare erau deja constituite, foarte probabil în mod ireversibil, mențiunea "fără tulburări vasculo-nervoase periferice la momentul examinării" din Foaia de Observație 20738 la examenul local efectuat la Spitalul Clinic de Urgențe pentru Copii "Grigore Alexandrescu", fiind apreciată ca rezultat al unei examinări superficiale.

Instanța de fond a avut în vedere că însăși complicația intervenită la data de 10.08.2007, constând într-o tromboflebită profundă cu prioritate

terapeutică față de fractura de femur, a determinat încetarea tratamentului ortopedic cu tracțiune extensie continuă aplicat de către inculpatul Ciobanu Constantin, fenomen de care inculpatul avea cunoștință în calitate de medic curant la acea dată (f. 127-128, d.u.p.). Deși tromboflebita nu a fost confirmată de către ecografia Doppler efectuată la data de 11.08.2007 (f. 177-178), în răspunsul formulat de către inculpat la adresa nr. A1/6450/2008 acesta menționează acest diagnostic la un interval de timp de 1 an de la data evenimentelor, diagnosticul de tromboflebită neapărând în Foaia de Observație la însemnările aferente zilei de 10.08.2007.

La baza consecințelor produse a stat comportamentul medical al inculpatului, astfel că în Completarea la Noul Raport de Expertiză Medico-Legală s-a eliminat posibilitatea ca suferințele neuro-vasculare să fi intervenit exclusiv sau majoritar ulterior externării părții vătămate din Spitalul Clinic de Urgențe "M.S.Curie", doar ca o consecință a imobilizării gipsate în cadrul Spitalului Clinic de Urgență pentru Copii "Grigore Alexandrescu". Drept consecință, instanța reține că inculpatul a contribuit în mod determinant la producerea consecințelor vătămătoare față de partea vătămată.

Față de precizările INML în sensul că sindromul de compartiment nu se produce ca o consecință a afectării circulației la nivelul axelor majore vasculare, coroborat cu faptul că la examenul EcoDoppler s-a menționat că datorită aparatului gipsat aplicat examinarea a fost dificilă, instanța nu poate decât să constate că inculpatul CIOBANU CONSTANTIN, în calitate de medic a eșuat în diagnosticarea corespunzătoare a complicației cu consecința neaplicării tratamentului adecvat de fasciotomie totală pe toată lungimea comportamentului afectat. Cu atât mai mult, consecințele nediagnosticării corespunzătoare au fost amplificate prin aplicarea aparatului gipsat cu fantă largă de vizitare, prin faptul că în lipsa acestei imobilizări, s-ar fi creat premisele unei recunoașteri mai rapide a sechelelor, cu posibilitatea unei recuperări evolutive superioare celei actuale.

Sub aspectul laturii subiective a infracțiunii ce face obiectul prezentei cauze, textul de lege impune condiția culpei ca formă de vinovăție. Raportat la circumstanțele în care a fost săvârșită fapta, instanța observă că inculpatul a acționat cu forma de vinovăție a culpei fără prevedere astfel cum este prevăzută în art. 19 alin. (1) pct. 2 lit. b) Cod. pen. Astfel, inculpatul trebuia, în mod obiectiv, să prevadă posibilitatea producerii consecințelor vătămătoare pentru integritatea fizică a pacientei atâ timp cât sindromul de compartiment survine în situațiile de tratament prin tracțiune continuă cu benzi adezive aplicat unui copil, după cum s-a arătat în discuțiile premergătoare concluziilor din Raportul de Nouă Expertiză Medico-Legală (f. 89). Mai mult, studiile de specialitate ortopedică au arătat că fracturile sunt în proporție de 69% cauza debutului sindromului de compartiment, sindrom întâlnit cu preponderență la nivelul antebrăului și gambei; sindromul de

compartiment al gambei având o incidență crescută în cazul fracturilor închise.

În concret, raportat la pregătirea profesională a inculpatului CIOBANU CONSTANTIN, instanța de fond a apreciat că acesta putea să prevadă iminența unui sindrom de compartiment, cu atât mai mult cu cât a constatat posibilitatea existenței unor afecțiuni neurologice, cu prioritate terapeutică. Doctrina medicală de specialitate a evidențiat că simptomatologia sindromului de compartiment poate debuta până la 24 de ore de la traumatism, fără a fi exclusă o manifestare ulterioară. Partea vătămată a fost internată în Spitalul Clinic de Urgențe „M. S. Curie” în ziua producerii accidentului casnic (02.08.2007). Față de iminența debutului unui sindrom de compartiment, instanța a reținut că inculpatul nu a efectuat ceea ce știința medicală aștepta de la el, ceea ce un medic cu specialitatea sa ar fi făcut, și anume o măsurare a tensiunii intracompartimentale cu aparatură specifică, iar în lipsa acestei aparaturi să procedeze la efectuarea unei fasciotomii, după cum s-a menționat și în Rapoartele de Expertiză Medico-Legală. Deși această fasciotomie ar fi presupus o intervenție chirurgicală agresivă, urmând a fi cel mai probabil refuzată de către părinții părții vătămate, având în vedere contraindicația intervenției chirurgicale pe care aceștia au arătat că medicul de familie le-a adus-o la cunoștință, inculpatul CIOBANU CONSTANTIN trebuia să efectueze aceste investigații, să observe evoluția fracturii și să informeze în mod adecvat părinții minorei cu privire la modalitatea de tratament a complicației apărute.

De asemenea, culpa inculpatului a constat în faptul că a manifestat o atitudine neglijentă față de amploarea consecințelor ce puteau surveni, neefectuând investigații de tip neurologic, deși acest lucru se impunea, iar în întrebările adresate INML, față de concluziile Raportului de Nouă Expertiză Medico-Legală, inculpatul arată că știa de existența unei posibile complicații neurologice "evoluția lent favorabilă până la dispariția suferințelor neurovasculare (...)". Diagnosticarea cu tromboflebită acută, neconfirmată de examenul EcoDoppler, și neglijarea aspectelor de ordin neurologic a dus la producerea consecințelor de tipul parezei nervsciaticice popliteu extern și intern, afectând capacitatea locomotorie a părții vătămate.

De asemenea, în condițiile în care în primul Raport de Expertiză Medico-Legală s-a reținut că tulburările de vascularizație ce au provocat o suferință acută a mușchilor și nervilor, deși s-au manifestat clinic, nu au beneficiat de tratament în timp util (f. 51), instanța de fond a constatat că forma de vinovăție ce a caracterizat fapta inculpatului CIOBANU CONSTANTIN este culpa fără prevedere.

Judecătorul fondului a concluzionat în sensul că debutul sindromului de compartiment care a dus la producerea consecințelor vătămătoare pentru partea vătămată nu este imputabil inculpatului CIOBANU CONSTANTIN. Obligația acestuia nu era una de rezultat, și una de mijloace, în sensul depunerii tuturor diligențelor aferente specialității sale, pentru a diagnostica în mod corespunzător acest sindrom, ceea ce ar fi dus la

o altă evoluție a stării medicale a pacientei. Inculpatul trebuia și putea să prevadă complicațiile pe care acest sindrom de compartiment le-a produs în final, omisiunea de a realiza investigațiile medicale corespunzătoare fiindu-i imputabilă și de natură să atragă sancționarea sa penală.

Față de aceste considerente, instanța de fond a respins cererea de schimbare a încadrării juridice în infracțiunea de neglijență în serviciu prev. de art. 249 alin. (1) și (2) Cod. pen., cerere formulată de către partea civilă

, prin reprezentanții legali și
 ), în ședința publică din data de 12.11.2013, întrucât, pe de o parte, această infracțiune este absorbită în conținutul constitutiv al infracțiunii de vătămare corporală din culpă de componenta nerespectării măsurilor de prevedere pentru respectarea unei profesii în sensul art. 184 alin. (2) Cod. pen. Pe de altă parte, consecințele esențiale ale comportamentului cu relevanță penală al inculpatului vizează integritatea fizică a părții civile , modul în care inculpatul și-a exercitat profesia fiind puntea de cauzalitate determinantă pentru vătămarea corporală a acesteia, nu doar o manifestare de neglijență profesională care a produs consecințe deosebit de grave. Față de importanța valorii sociale ocrotite de către norma de incriminare a infracțiunii de vătămare corporală din culpă și de gravitatea stării de sănătate a părții civile , instanța de fond a apreciat că cererea de schimbare a încadrării juridice este neîntemeiată, fapt pentru care a respins-o ca atare.

Reținând ca îndeplinite condițiile de antrenare a răspunderii penale a inculpatului CIOBANU CONSTANTIN, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de vătămare corporală din culpă prev. de art. 184 alin. (2) și (4) Cod. pen., instanța de fond a dat eficiență dispozițiilor legale privitoare la aplicarea unei sancțiuni corespunzătoare.

La operațiunea de individualizare judiciară a pedepselor, au fost avute în vedere criteriile generale prevăzute de art. 72 C.p., precum și faptul că inculpatul nu are antecedente penale, după cum rezultă din fișa acestuia de cazier judiciar atașată la dosar (f. 11). Totodată, raportat la conduita profesională și reputația de care acesta se bucură, după cum rezultă și din declarațiile martorilor Enescu Dan Mircea, Fodor Ioan-Emilian (f. 161-163), la atitudinea procesuală cooperantă manifestată în prezenta cauză, instanța de fond a considerat că se impune reținerea în favoarea inculpatului a circumstanței atenuante judiciare a bunei conduite prevăzute de art. 74 alin. (1) lit a) Cod. pen. cu consecința coborârii pedepsei sub minimul special de 6 luni prevăzut de lege (184 alin. 4 Cod. pen.), astfel că, în considerarea art. 76 alin. (1) lit. e) Cod. pen., inculpatul CIOBANU CONSTANTIN a fost condamnat la o pedeapsă în quantum de 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă.

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei, în raport de criteriile anterior menționate, apreciind, în special față de circumstanțele personale ale inculpatului CIOBANU CONSTANTIN, că scopul pedepsei va putea fi atins chiar fără privarea de libertate a acestuia, judecătorul fondului a

dispus, în temeiul art. 81 C.p., suspendarea condiționată a executării pedepsei pe durata unui termen de încercare de 2 ani și 4 luni, termen stabilit în condițiile art. 82 alin. 1 C.p. și care curge de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

Procedând la soluționarea laturii civile a cauzei, judecătorul fondului - având în vedere cele expuse pe latura penală - a reținut că părții civile

îi s-au cauzat prejudicii, atât de natură materială, cât și de natură morală, acestea fiind urmarea directă a activității infracționale a inculpatului.

Repararea integrală a prejudiciilor prin angajarea răspunderii civile delictuale privește toate prejudiciile suferite de victimă.

Având în vedere circumstanțele producerii prejudiciului, inculpatul acționând în calitate sa de medic specialist în domeniul ortopedie, angajat al Spitalului Clinic pentru Copii "M.S. Curie", instanța de fond a constatat că, în prezenta cauză se impune angajarea răspunderii civile medicale, pe de-o parte, a inculpatului CIOBANU CONSTANTIN, acesta subscriindu-se, prin profesia sa, noțiunii de personal medical astfel cum aceasta este definită de art. 642 alin. (1) lit. a) din Legea 95/2006 privind Reforma în domeniul sănătății, iar pe de altă parte, a Spitalului Clinic pentru Copii "M.S. Curie", în calitate de furnizor de servicii medicale și, totodată, comitent al prepusului inculpat CIOBANU CONSTANTIN.

Prin precizările depuse la dosar, partea civilă prin reprezentanții legali, a solicitat acordarea de daune materiale în cuantum de 100.000. euro și daune morale tot în cuantum de 100.000. euro.

A arătat judecătorul fondului că repararea prejudiciului corporal are două componente: una economică, susceptibilă a fi acoperită prin acordarea de daune materiale pentru cheltuielile dovedite, iar alta morală, caz în care acordarea de sume de bani are valoare pur compensatorie.

În ceea ce privește cuantumul daunelor materiale, instanța de fond a constatat că, prin înscrisurile depuse la dosar în ședința din data de 12.11.2013, partea civilă a făcut dovada unui prejudiciu material ocazionat de efectuarea de cheltuieli de natură medicală constând în consultații de specialitate și intervenții chirurgicale în cuantum de 8.183 lei, fapt pentru care acțiunea civilă va fi admisă doar în parte, cu privire la acest aspect.

Referitor la cuantumul daunelor morale solicitate, prin gravitatea consecințelor generate de culpa medicală a inculpatului CIOBANU CONSTANTIN, instanța de fond a considerat fundamentată solicitarea părții civile de acordare de daune morale în cuantum de 100.000 euro. În acest sens, instanța a avut în vedere nu doar urmările constând în infirmitate fizică și slăbire, care în sine imprimă un caracter grav asupra integrității corporale a părții civile, ci și consecințele de ordin psihologic și social care vor marca evoluția minorei. Din cauza sechelelor cu care aceasta a rămas, a ireversibilității unora dintre acestea, partea civilă a fost și este

pusă în continuare în situația de a face eforturi considerabile în vederea integrării sale sociale, având în vedere și vârsta actuală a acesteia.

S-a arătat că deficiențele care îi marchează starea de sănătate nu pot fi evaluate bănesc, doar prin prisma costurilor medicale pe care le-ar implica, ci trebuie avut în vedere disconfortul fizic și psihic al victimei. Aceasta, care în ciuda intervențiilor chirurgicale care i-ar putea ameliora starea de sănătate, va trebui să trăiască nu doar cu complexul mersului stepat, al necesității purtării unei orteze, al disconfortului generat de diferența de lungime de 2 cm în minus a piciorului stâng, ci și cu un puternic complex de ordin psihologic generat de sentimentul de insecuritate și dificultate de integrare într-un grup social de vârsta sa.

Față de aceste aspecte, instanța de fond a obligat pe inculpat să plătească părții civile suma de 100.000 euro cu titlu de daune morale, pe de-o parte în scopul compensării durerilor fizice și psihice care au fost cauzate prin culpa medicală a inculpatului CIOBANU CONSTANTIN, iar pe de altă parte cu titlu de prejudiciu de agrement având în vedere că victima va fi privată de plăcerile unei vieți familiale și sociale normale, suma acordată de instanță urmând să faciliteze găsirea de satisfacții de substituție pentru imposibilitatea beneficiii de o viață normală, în condițiile în care un asemenea fapt necesită cheltuieli importante.

Angajarea răspunderii medicale a inculpatului CIOBANU CONSTANTIN pentru malpraxis se fundamentează pe eroarea sa profesională caracterizată prin neglijența constatată anterior sub aspectul elementului material al culpei în respectarea măsurilor de prevedere specifice exercitării profesiei de medic specialist în ortopedie-chirurgie, astfel că inculpatul trebuie să suporte acoperirea prejudiciului potrivit art. 642 alin. (2) și (4) din Legea nr.95/2006 privind Reforma în domeniul sănătății. Aceste prevederi legale instituie independența prescripțiilor medicale ale personalului medical (de altfel, existentă și la momentul comiterii faptei) și răspunderea pentru prejudiciile pe care acesta le cauzează, fără a exclude în mod expres răspunderea spitalului ca și comitent și fără a exclude în mod expres calitatea de prepus a medicului. Medicul acționează ca prepus, în acele situații în care este pusă în discuție îndeplinirea ori neîndeplinirea unor îndatoriri de serviciu care, chiar dacă nu sunt străine de asistența medicală, sunt stabilite prin regulamente, săvârșite independent de natura tratamentului prescris, cum ar fi de exemplu efectuarea vizitelor și contravizitelor, iar în speță, nesupravegherea eficientă a evoluției fracturii și a complicațiilor aferente cu care partea civilă a fost internată în Spitalul Clinic pentru Copii "M.S. Curie" a dus la vătămarea integrității corporale a acesteia.

În aceste condiții, inculpatul a acționat incorect din punct de vedere al tratamentului aplicat, dar și prin nerespectarea regulilor de acordare a asistenței medicale pacienților internați în spital, în calitate de angajat și prepus al acestuia, provocând un prejudiciu părții civile, situație în care sunt incidente dispozițiile art. 1000 al. 3 Cod civil, privind răspunderea comitentului pentru fapta prepusului, astfel că instanța de fond a dispus obligarea în

solidar a inculpatului CIOBANU CONSTANTIN și părții responsabile civilmente Spitalul Clinic pentru Copii "M.S.Curie" pentru acoperirea prejudiciului în cuantumul admis de instanță, atât în ceea ce privește daunele materiale, cât și cu privință la cele morale.

De asemenea, s-a arătat că se impune ca inculpatul și partea responsabilă civilmente să fie obligați, tot în solidar, la plata cheltuielilor de judecată efectuate de către partea civilă _____, reprezentând onorariu avocat și onorariu expert parte, în cuantum total de 14.041,5 lei.

Văzând faptul că inculpatul CIOBANU CONSTANTIN avea la data faptei o poliță de asigurare medicală valabilă seria ROPM nr. 22082 din data de 05.01.2007 (valabilă până la 31.12.2007) la asiguratorul Societatea de Asigurări și Reasigurări EuroAsig S.A., prin lichidator S.C. TĂNASĂ și ASOCIAȚII S.P.R.L., poliță care acoperă suma de 62.000 euro, iar partea responsabilă civilmente era asigurată la S.C. GROUPAMA S.A. în baza contractului de asigurare nr. R 025153 din 01.11.2006 (valabilă până la 31.10.2007), în limita sumei de 50.000 euro/eveniment, instanța de fond a constatat că se impune ca despăgubirile civile și cheltuielile judiciare acordate părții civile să fie plătite de către cei doi asiguratori, în conformitate cu dispozițiile art. 657 alin. (1) și 246 alin. (2) din Legea nr.95/2006.

S-a menționat faptul că, în ceea ce privește daunele morale la care inculpatul a fost obligat, asiguratorul părții responsabile civilmente nu va acoperi și aceste sume de bani având, în vedere limitarea enunțată la pct. 28 lit. f) din Condițiile Generale privind asigurarea de răspundere civilă (f. 73) asumate cu ocazia încheierii contractului de asigurare nr. R 025153 din 01.11.2006 (valabil până la 31.10.2007).

Instanța de fond a apreciat ca neîntemeiată excepția prescripției dreptului material la acțiune ridicată de către asiguratorul părții responsabile civilmente Spitalul Clinic pentru Copii "M.S. Curie", S.C. GROUPAMA S.A. (f. 65 d.i.), întrucât prin raportare la pct. 18 din Dispozițiile Finale ale Condițiilor Speciale privind asigurarea de răspundere civilă a furnizorilor de servicii medicale, materiale sanitare, aparatură, dispozitive medicale și medicamente, se specifică expres că dreptul de a ridica pretenții privind despăgubiri datorate ca urmare a faptelor ce constituie infracțiuni nu este prescriptibil extinctiv. De altfel, respectivul asigurator a renunțat să mai susțină acest aspect la termenul din 12.02.2013 și cu ocazia dezbaterilor de la termenul din 12.11.2013.

Împotriva acestei sentințe, în termenul legal, au declarat apel partea civilă _____, prin reprezentanți legali _____ și _____, inculpatul Ciobanu Constantin și asiguratorul S.C. Groupama S.A., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, sub aspectele reținute pe larg în încheierea de ședință din data de 22 mai 2014, ce face parte integrantă din prezenta decizie.

Analizând hotărârea pronunțată de instanța de fond, în raport cu toate actele și lucrările dosarului, cu motivele anterior menționate, dar și în conformitate cu art.417 și următoarele din Noul Cod de procedură penală,

Curtea constată că apelul părții civile este fondat, iar cele promovate de inculpat și asigurător sunt nefondate, în considerarea următoarelor argumente:

Din analiza actelor și lucrărilor dosarului, se constată că instanța de fond a stabilit temeinic situația de fapt și împrejurările comiterii acesteia, reținând că inculpatul Ciobanu Constantin a comis infracțiunea de vătămare corporală din culpă, faptă prevăzută și pedepsită de art.184 alin.2 și 4 din Codul penal anterior.

Vinovăția apelantului a fost stabilită - cu certitudine și fără echivoc - pe baza probelor administrate, nerezultând împrejurări care să conducă la existența vreunei cauze care înlătură caracterul penal al faptei ori a lipsei de pericol social corespunzător infracțiunii.

În apel, au fost propuse probe atât pe latură penală, cât și pe latură civilă, au fost încuviințate și administrate de Curte.

În ședința publică din data de 27 februarie 2014 (fila 105, dosar C.A.B.), a fost audiat inculpatul (apelant în speță), arătând că își menține declarațiile date până la momentul analizat și concluzionând că a respectat dorința mamei și procedurile și recomandările făcute în cazul de față.

În ședința din aceeași dată, a fost încuviințată proba cu înscrisuri, cereri formulate de inculpat și partea civilă, depunându-se la dosar polița de asigurare răspundere profesională (fila 118, dosar C.A.B.), acte privind insolvența EuroAsig (filele 125-140), a fost introdus Fondul de Garantare (fila 141), un referat cu privire la procedurile medicale vizând speța (fila 146), hotărârea Comisiei pentru protecția copilului cu privire la încadrarea în grad de handicap (fila 161).

Probele administrate în cauză au demonstrat - în mod indubitabil - că inculpatul Ciobanu Constantin se face vinovat de săvârșirea faptei de vătămare corporală din culpă, prevăzută de art.184 alin.2 și 4 din Codul penal, astfel cum aceasta a fost descrisă și reținută în actul de sesizare.

Astfel, conduita culpabilă a inculpatului CIOBANU CONSTANTIN, în calitate de medic curant al părții vătămate a constat în încălcarea obligației profesionale de supraveghere a evoluției pacientei sub influența tratamentului ortopedic aplicat, cu consecința nediagnosticării la timp a complicației survenite, ceea ce a dus la o renunțare tardivă la tratamentul generator al sindromului de compartiment. Existența culpei medicale trebuie analizată și din perspectiva predictibilității acestei complicații, predictibilitate relevată în discuțiile premergătoare concluziilor formulate de către INML "Mina Minovici" în al doilea Raport de Expertiză Medico-Legală (f. 89, d.i.f.) conform cărora, raportat la cele consemnate în fișa de evoluție a primei internări, se conturau deja elementele diagnostice ale unui sindrom de compartiment; literatura medicală de specialitate a stabilit că metoda tracțiunii cu benzi adezive este una dintre cauzele produc acest sindrom, mai ales că fenomenele ischemice consecutive afectării microcirculației se plasează în lanțul fiziopatologic al sindromului de compartiment. Or, după cum s-a consemnat în Foaia de Observație (f. 127,

d.u.p.) debutul ischemiei circulare s-a constatat la data de 10.08.2008, ora 14:00, deci în perioada de timp în care partea vătămată se afla sub îngrijirea inculpatului Ciobanu Constantin. Astfel, declanșarea sindromului de compartiment trebuia atent supravegheată de către inculpat, în virtutea măsurilor de prevedere necesare exercitării profesiei de medic curant al pacientei .....

Inculpatul s-a apărat, învederând în instanță că au existat mai mulți medici, de la mai multe unități spitalicești care au continuat procedurile pe care acesta le-a început, astfel încât nu se poate pune problema unei culpe medicale, în ceea ce îl privește.

Curtea subliniază cu maximă claritate că soluția de condamnare nu vine să sancționeze o alegere greșită a procedurii de tratament, ci culpa în supravegherea imputabilă inculpatului.

În cauză, a fost reținută circumstanța agravantă de la art. 184 alin. 4 Cod penal, care presupune întrunirea următoarelor condiții: făptuitorul trebuie să fie profesionist, meseriaș sau o persoană care efectuează o anumită activitate; fapta să fie săvârșită în exercițiul profesiei, meseriei ori în îndeplinirea respectivei activități; să existe anumite dispoziții legale sau măsuri de prevedere pentru exercițiul profesiei sau meseriei ori pentru efectuarea acelei activități; fapta să fie urmarea nerespectării acestor dispoziții legale sau măsuri de prevedere, reținând că în raport cu probele administrate în cauză, toate aceste condiții sunt îndeplinite.

În ceea ce privește definiția vinovăției, art. 16 din Legea nr.286/2009 prevede că, constituie infracțiune doar atunci când legea o prevede în mod expres. Legiuitorul a adoptat teoria voinței, apreciind că în cazul culpei cu previziune urmează să se probeze dacă, deși exista o prevedere a rezultatului, a existat convingerea că acesta nu se va produce. Conform teoriei reprezentării, anticiparea rezultatului periculos și continuarea acțiunii făcea ca fapta să fie imputabilă fiind săvârșită cu intenție indirectă. Conform acestei teorii, culpa constituie expresia unei finalități parțiale. Persoana a urmărit un scop care nu s-a produs rezultând alte urmări ce puteau fi evitate printr-un control mai diligent al conduitei și o rectificare a desfășurării acțiunii în vederea atingerii scopului inițial.

Vinovăția constituie un reproș pe care organul judiciar îl adresează celui care a comis fapta, pentru modul greșit în care și-a folosit însușirile, dar și pentru poziția subiectivă față de fapta incriminată. Manifestarea exterioară de voință este consecința voinței persoanei. În cazul culpei cu prevedere făptuitorul nu dorește (nu vrea) rezultatul, sperând în mod ușuratic că nu se va produce, iar în cazul culpei simple nu dorește (nu vrea) rezultatul și nici nu îl prevede.

În concepția noului Cod penal, atât vinovăția cât și modul în care se prezintă conduita ilicită, trebuie să fie prevăzute de lege, să corespundă incriminării. Principala consecință este recunoașterea erorii de drept ca o cauză de neimputabilitate, care intervine ca urmare a necunoașterii sau

cunoașterii greșite a caracterului ilicit, din cauza unei împrejurări care nu putea fi în niciun fel evitată.

Existența vinovăției este condiționată de verificarea de către instanță a capacității psihofizice a persoanei de a-și da seama de faptă și urmările ei. Imputabilitatea va exista așadar, ori de câte ori, cu privire la fapta ilicită nu se poate invoca unul dintre temeiurile prevăzute de lege ce fac scuzabilă vinovăția (constrângerea morală, constrângere fizică, excesul neimputabil, minoritate, iresponsabilitate, eroare, cazul fortuit).

Chiar conform teoriei normative, judecata asupra imputabilității (reproșului) este ulterioară aceleia asupra constatării existenței faptei care întrunește cerințele normei de incriminare (inclusiv vinovăția ca element al actului de conduită).

Culpa medicului constă, de regulă, în faptul că nu împiedică producerea rezultatului care intervine din cauza unei stări de pericol deja existente.

În speța dedusă judecării, în mod corect judecătorul fondului a concluzionat, pe baza ansamblului material probator (concluzie însușită și de instanța de control judiciar) că, tracțiunea continuă cu benzi adezive a creat starea de pericol constă în instalarea sindromului de compartiment, cu consecința producerii leziunilor nervoase și musculare ce au necesitat 150-180 zile de îngrijiri medicale și consecințelor morfofuncționale și estetice care au generat infirmitate și slăbiciune. Medicului nu i se impută, așadar, generarea în sine a unei surse de pericol, ci faptul că nu a împiedicat producerea rezultatului, printr-o intervenție adecvată, culpa sa constând în omisiunea de a supraveghea în mod corespunzător evoluția pacientei și de a diagnostica acest sindrom de compartiment. Din concluziile raportului de expertiză medico-legală (f. 90, d.u.p.) și din declarațiile martorului Enescu Dan Mircea (f. 161 d.i.), instanța de fond a reținut că este posibilă apariția unui sindrom de compartiment la un copil de aproximativ 3 ani (vârsta părții vătămate în intervalul de timp în care a fost tratată de către inculpat), iar în depistarea și tratarea acestuia este esențială o intervenție într-un interval de timp de ordinul orelor.

Drept urmare, pierderea acestui moment critic a generat ireversibilitatea leziunilor menționate anterior.

Inculpatul a declarat în fața judecătorului de la fond că a constatat existența leziunilor cutanate doar în a 4-a zi de spitalizare a minorei, fără a menționa că aceste aspecte îi fuseseră aduse la cunoștință de către medicul rezident Vlad Costel, care controlase anterior, la insistențele reprezentantei legale a minorei, evoluția tratamentului sub acele benzi, respectiv fără a motiva nesupravegherea minorei.

Instanța de fond a reținut și o contradicție în ceea ce privește motivul stopării tratamentului prin extensie-tracțiune continuă, arătând că, în referatul medical din data de 17.07.2008. (f. 178, d.u.p.), se menționează că "debutul unei tromboflebite de gambă, cu prioritate terapeutică" a determinat renunțarea la tracțiunea extensie, în timp ce inculpatul, cu prilejul declarației

date la 09.04.2013, a susținut că datorită stării febrile și agitate a copilului a renunțat la tratamentul ales inițial.

Pentru aceste argumente, contrar susținerii apărării inculpatului, în sensul incidenței art.10 lit.c din Codul de procedură penală anterior, Curtea arată că soluția de condamnare pronunțată de instanța de fond și care urmează a fi confirmată de Curte, este fundamentată de probatoriul administrat în cauză, care dovedește fără dubiu că în cauză sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de vătămare corporală din culpă prevăzută de art.184 alin.2 și 4 Cod penal.

Această culpă îi este imputabilă inculpatului și nu celorlalți medici care au intervenit ulterior, deoarece s-a stabilit că momentul critic de declanșare a procesului ireversibil a survenit în perioada în care pacienta ar fi trebuit să se afle sub supravegherea sa.

Cu privire la apărarea inculpatului Ciobanu Constantin, privind lipsa probelor, Curtea arată că expertizele medico-legale sunt extrem de clare și îl indică pe inculpat ca fiind cel care a determinat acest eveniment nefericit, culpa acestuia există și în mod corect a fost condamnat de judecătorul fondului.

Pentru cele mai sus menționate, Curtea constată că - în niciun caz - nu se impune schimbarea încadrării juridice.

La individualizarea pedepsei care a fost aplicată inculpatului pentru fapta reținută în sarcina lui, au fost avute în vedere criteriile prevăzute de art.72 C.pen. și anume: limitele de pedeapsă prevăzute de textul incriminator pentru fapta săvârșită; gradul de pericol social concret al faptei; urmarea acesteia, precum și datele privind persoana inculpatului care are un loc de muncă, iar în cauza de față este la primul conflict pe care îl are cu legea penală. Este de la sine înțeles că, pentru ca o pedeapsă concretă să-și atingă scopul și, implicit, să contribuie la realizarea țelurilor urmărite de legea penală, ea trebuie să acționeze plenar, prin toate funcțiile sale. Aceasta înseamnă că acea pedeapsă trebuie astfel aleasă și dozată încât – prin ambele sale funcții - să realizeze un maxim de efect preventiv în ceea ce-l privește pe infractor și, în mod corespunzător, dar indirect, un efect preventiv adecvat în raport cu ceilalți membri ai colectivității.

Aceasta mai înseamnă că, fiecare funcție a pedepsei respective trebuie să-și îndeplinească – desigur în corelație cu cealaltă și fără a anihila ori slăbi acțiunea acesteia – în modul cel mai complet și eficient acțiunea specifică.

Orice pedeapsă aplicată și executată adresându-se unei anumite persoane concrete, care a săvârșit o anumită infracțiune, este evident că funcțiile sale nu vor putea acționa eficient în direcția prevenirii, decât dacă, prin genul și întinderea sa, va fi perfect adaptată cazului individual concret. O asemenea adaptare implică, în primul rând, luarea în considerare a faptei săvârșite, nu ca entitate abstractă, ci ca realitate concretă, ca acțiune sau inacțiune particularizată prin unele trăsături specifice, având un rezultat determinat calitativ și cantitativ și săvârșită în contextul unor anumite situații,

stări sau împrejurări. Toate cele de mai sus imprimă infracțiunii săvârșite o gravitate proprie, de care trebuie să se țină seama la aplicarea pedepsei concrete. A aplica o pedeapsă necorespunzătoare acestei gravități, ar însemna fie a-l supune pe infractor unui spor de privațiuni sau restricții, necesar pentru a corecta conduita sa, fie, dimpotrivă, a-i impune o suferință care, datorită intensității sale reduse, în loc să-l intimideze și să-l îndrepte, mai degrabă îl încurajează să persevereze în încălcarea legii penale.

Adaptarea pedepsei implică, în al doilea rând, cerința de a se ține seama, sub multiplele ei aspecte, de persoana infractorului. Infractorul - persoană fizică concretă - este cel care trebuie reeducat și intimidat pentru a nu mai săvârși alte infracțiuni; voința, rațiunea, sentimentele sale trebuie să fie în așa fel influențate încât el să-și modifice comportamentul, iar acest rezultat să nu fie numai de moment, trecător, ci de durată, statornic.

Or, pentru ca o asemenea transformare în procesele psihice și în conduita celui condamnat să poată fi operată prin mijlocirea pedepsei, este imperios necesar ca la stabilirea acesteia să se aibă în vedere în vedere personalitatea condamnatului, în toată complexitatea structurii sale.

Totodată, Curtea reține că pedeapsa aplicată (4 luni închisoare) este proporțională cu gravitatea fetei (determinată de culpa inculpatului) și cu împrejurările concrete de săvârșire, justă în raport cu consecința produsă (vindecare 150-180 zile de îngrijiri medicale, consecințe morfofuncționale și estetice ce au generat infirmitate și slăbire) și echitabilă din perspectiva circumstanțelor personale ale inculpatului (lipsit de antecedente penale, în vârstă de 49 de ani la data comiterii fetei, bine integrat social și având o conduită procesuală ireproșabilă).

Astfel, Curtea apreciază că judecătorul fondului a reținut întregul ansamblu privitor la circumstanțele reale și personale, iar în cauză a fost reținută și incidența circumstanței judiciare atenuante prevăzute de art.74 lit.a Cod penal, cu consecința aplicării dispozițiilor art.76 lit. e Cod penal.

Drept urmare, Curtea constată că pedeapsa astfel cum a fost stabilită - în quantum și modalitate de executare - de 4 luni închisoare cu suspendarea condiționată a executării - se învederează a asigura reeducarea recurentului inculpat, criteriile prevăzute de art.72 Cod penal, fiind corect valorificate prin hotărârea atacată, numai în acest mod putându-se asigura scopul pedepsei, astfel cum este prevăzut de art.52 Cod penal.

Referitor la modalitatea de executare a pedepsei, instanța de fond a apreciat că scopul pedepsei poate fi atins și fără privare de libertate, având în vedere datele cu privire la persoana inculpatului care nu este cunoscut cu antecedente penale, astfel că a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei de 4 luni închisoare, aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală din culpă în formă agravată prev. de art. 184 alin.2 și 4 C.pen. pe durata unui termen de încercare de 2 ani și 4 luni, stabilit conform art. 82 alin.1 C.pen.

Răspunzând criticilor formulate pe latură civilă, Curtea arată că daunele materiale sunt acordate în măsura dovedirii lor, iar daunele morale, prin apreciere.

Sub aspectul soluționării laturii civile, în baza propriului examen al actelor și lucrărilor dosarului, Curtea, reținând întrunirea cumulativă a condițiilor în care poate fi atrasă răspunderea civilă delictuală, reglementate de art.998 și următoarele (reglementări în vigoare la momentul comiterii faptei) – fapta ilicită, prejudiciu, legătură de cauzalitate, vinovăție – dar și pe cele ale exercitării acțiunii civile în cadrul procesului penal, apreciază că soluția atacată prin prezenta cale de atac nu este corectă în ceea ce privește daunele materiale acordate, după cum se va arăta în cele ce urmează:

Din probele administrate rezultă cu certitudine că prin fapta sa, inculpatul Ciobanu Constantin a produs un prejudiciu grav părții vătămate în vârstă de numai 2 ani și 7 luni la data comiterii faptei.

În ceea ce privește daunele materiale, Curtea constată că prima instanță le privește sub un mod restrictiv, fiind acordate despăgubiri doar pentru prejudiciul material de la data săvârșirii faptei până în prezent.

Curtea subliniază că răspunderea civilă delictuală implică acoperirea integrală a prejudiciului, nu numai a celui prezent, dar și a celui viitor, cu condiția ca acesta să fie cert.

Curtea consideră, pornind de la vârsta părții vătămate ca un element incontestabil, faptul că aceasta este supusă unui proces natural de creștere, element ce determină modificarea particularităților anatomice ale membrilor supuse protezării, cu directa consecință a necesității schimbării periodice a acestora.

Curtea consideră ca fiind rezonabilă estimarea făcută de partea vătămată prin intermediul motivelor de apel, în sensul că durata estimată de viață este de 70 de ani.

Va avea în vedere, din facturile depuse la dosar, că prețul unei orteze este de aproximativ 500 euro și, conform opiniilor medicale de specialitate, aceasta ar trebui făcută odată la 6 luni.

Curtea este conștientă de faptul că victima trebuie să se supună unor tratamente de kinetoterapie, pe toată perioada vieții.

Or, toate acestea nu reprezintă altceva decât un prejudiciu viitor, cert și cuantificabil, astfel încât acesta trebuie să fie acoperit de persoanele care răspund pe latură civilă.

Ar fi total oneros pentru victimă să fie obligată de instanță, ca din 6 în 6 luni, să promoveze câte un nou proces împotriva persoanelor răspunzătoare pe latură civilă, în condițiile în care Curtea este convinsă încă din acest moment de certitudinea acestui prejudiciu.

Suma de 100.000 euro, ca despăgubiri materiale, este apreciată de instanță ca echitabilă și rezonabilă.

Daunele morale stabilite în cuantumul de 100.000 euro sunt apreciate de Curte drept suficiente și rezonabile, apte a constitui o justă despăgubire acordată victimei pentru prejudiciile de ordin nepatrimonial suferite.

Pe de o parte, Curtea constată că este neîndoielnic faptul că, în momentele de durere cauzate reprezentanților părții civile cauzate de traumele prin care minora trecea (un copil de nici 3 ani), aceștia nu au avut în vedere preconstituirea de probe care să facă dovada tuturor cheltuielilor ocazionate de fiecare dintre nevoile care au urmat.

În plus, literatura juridică a arătat că „răspunderea medicală va fi angajată și în cazul prejudiciilor viitoare, dar certe. Dacă în urma unei erori medicale un tânăr a ramas cu o incapacitate fizică parțială, aceasta poate evolua în viitor, în funcție de circumstanțe necunoscute la momentul actual. În acest caz, riscul care afectează cuantumul prejudiciului nu trebuie să constituie o piedică în repararea acestuia. În caz contrar, judecătorii ar trebui să dea hotărâri de fiecare dată când este vorba despre un prejudiciu susceptibil de indemnizat pe un interval de mai mulți ani.”

Or, în speța de față, Curtea constată că au fost demonstrate cu prisosință, în repetate rânduri, atât gravitatea, cât și caracterul cert al prejudiciului suferit de minora , atât pentru prezent cât și pentru viitor, dar și certitudinea agravării pentru viitor a acestui prejudiciu.

Cât privește prejudiciul nepatrimonial produs, și acesta are atât caracter temporar, cât și permanent. Temporar - cât privește deficitul funcțional, incapacitatea funcțională suferită mai ales în cursul spitalizărilor și cu ocazia tratamentelor recuperatorii urmate, suferințele fizice și psihice îndurate în cursul spitalizărilor și în cursul nesfârșitelor ședințe de kinetoterapie, supunerea în permanență la controale și investigații medicale - și permanent - cât privește deficitul funcțional permanent (șchiopătarea, mersul stepat), cât și prejudiciul de agrement (prin prisma incapacității de a desfășura anumite activități specifice vârstei, de a se bucura de copilărie, și mai apoi de a se îmbrăca așa cum își dorește, de a se manifesta în societate așa cum își dorește, de a se bucura pe deplin de viață), precum și prejudiciul estetic permanent (a cărui posibilitate de a se ameliora, fără a fi garantată de vreun medic, se poate încerca doar în urma unor intervenții medicale laborioase și extrem de costisitoare).

Cât privește prejudiciul sexual și prejudiciul de realizare în viață, atât limitarea automată a opțiunilor pentru alegerea unei profesii, dar și pierderea speranței și a șansei normale de a realiza o viață firească de familie din cauza specificului și gravității handicapului.

Toate categoriile de prejudiciu enunțate anterior au și un cert caracter evolutiv, cu implicații atât patrimoniale cât și extrapatrimoniale, atât pe fondul agravării problemelor de mers și postură (deja a dezvoltat scolioza în S, constatata medical), cât și, dintr-o altă perspectivă, pe măsura conștientizării, odată cu înaintarea în vârstă, a incapacității reale de a desfășura o viață normală și de a face alegerile pe care și le dorește. Prejudiciul estetic, din acest punct de vedere, pentru o tânără femeie, va avea grave implicații atât

de ordin fizic cât și psihic (cu consecințe multiple, din nou, privitor la acceptarea în societate, întemeierea unei familii, precum și în plan profesional).

Aceste elemente învederate de reprezentanții părții civile urmează a fi însușite de instanță, fiind apreciate drept pertinente și rezonabile.

Curtea constată că se impune a se acorda întreaga sumă de bani până la cuantumul solicitat.

Prin criticile aduse sentinței fondului de către apelanta S.C. Groupama S.A., se susține că polița emisă nu este incidentă din niciun punct de vedere în această cauză și se solicită înlăturarea obligației asiguratorului de la plata oricărei despăgubiri.

Contrar acestor critici, Curtea constată că această societate avea calitatea de asigurator al părții responsabile civilmente – Spitalul Clinic de Urgență pentru Copii „M.S.Curie”, iar prin sentința penală atacată au fost obligați, atât asiguratorul inculpatului, cât și asiguratorul părții responsabile civilmente, întrucât inculpatul Ciobanu Constantin a încălcat și unele din obligațiile care îi reveneau în calitate de prepus al spitalului nu doar în calitate de medic curant al copilului și anume acea obligație de supraveghere, în aceste împrejurări, în mod corect au fost obligați ambii asiguratorii.

Referitor la asiguratorul de răspundere civilă, Curtea reține că această societate a fost citată, pentru opozabilitatea hotărârii, în condițiile în care, la data faptei, era valabilă polița de asigurare de răspundere civilă asumată prin contractul de asigurare nr. R 025153 din 01.11.2006 (valabilă până la 31.10.2007), în limita sumei de 50.000 euro/eveniment.

Angajarea răspunderii medicale a inculpatului CIOBANU CONSTANTIN pentru malpraxis se fundamentează pe eroarea sa profesională caracterizată prin neglijența constatată anterior sub aspectul elementului material al culpei în respectarea măsurilor de prevedere specifice exercitării profesiei de medic specialist în ortopedie-chirurgie, astfel că inculpatul trebuie să suporte acoperirea prejudiciului potrivit art. 642 alin. (2) și (4) din Legea nr.95/2006 privind Reforma în domeniul sănătății. Aceste prevederi legale instituie independența prescripțiilor medicale ale personalului medical (de altfel, existentă și la momentul comiterii faptei) și răspunderea pentru prejudiciile pe care acesta le cauzează, fără a exclude în mod expres răspunderea spitalului ca și comitent și fără a exclude în mod expres calitatea de prepus a medicului. Medicul acționează ca prepus, în acele situații în care este pusă în discuție îndeplinirea ori neîndeplinirea unor îndatoriri de serviciu care, chiar dacă nu sunt străine de asistența medicală, sunt stabilite prin regulamente, săvârșite independent de natura tratamentului prescris, cum ar fi de exemplu efectuarea vizitelor și contravizitelor, iar în speță, nesupravegherea eficientă a evoluției fracturii și a complicațiilor aferente cu care partea civilă a fost internată în Spitalul Clinic pentru Copii "M.S. Curie" a dus la vătămarea integrității corporale a acesteia.

În aceste condiții, inculpatul a acționat incorect prin nerespectarea regulilor de acordare a asistenței medicale pacienților internați în spital, în

calitate de angajat și prepus al acestuia, provocând un prejudiciu părții civile, situație în care este incidentă răspunderea comitentului pentru fapta prepusului, astfel că instanța de fond a dispus obligarea în solidar a inculpatului CIOBANU CONSTANTIN și părții responsabile civilmente Spitalul Clinic pentru Copii "M.S.Curie" pentru acoperirea prejudiciului în cuantumul admis de instanță, atât în ceea ce privește daunele materiale, cât și cu privire la cele morale.

Văzând faptul că inculpatul CIOBANU CONSTANTIN avea la data faptei o poliță de asigurare medicală valabilă seria ROPM nr. 22082 din data de 05.01.2007 (valabilă până la 31.12.2007) la asiguratorul Societatea de Asigurări și Reasigurări EuroAsig S.A., prin lichidator S.C. TĂNASĂ și ASOCIAȚII S.P.R.L., poliță care acoperă suma de 62.000 euro, iar partea responsabilă civilmente era asigurată la S.C. GROUPAMA S.A. în baza contractului de asigurare nr. R 025153 din 01.11.2006 (valabilă până la 31.10.2007), în limita sumei de 50.000 euro/eveniment, instanța de fond a constatat în mod corect că se impune ca despăgubirile civile și cheltuielile judiciare acordate părții civile să fie plătite de către cei doi asiguratori, în conformitate cu dispozițiile art. 657 alin. (1) și 246 alin. (2) din Legea nr.95/2006.

S-a menționat faptul că, în ceea ce privește daunele morale la care inculpatul a fost obligat, asiguratorul părții responsabile civilmente nu va acoperi și aceste sume de bani, având în vedere limitarea enunțată la pct. 28 lit. f) din Condițiile Generale privind asigurarea de răspundere civilă (f. 73) asumate cu ocazia încheierii contractului de asigurare nr. R 025153 din 01.11.2006 (valabil până la 31.10.2007).

S.C. Groupama S.A. va fi ținută, deci, la plata împreună cu inculpatul și Spitalul Marie Curie a 100.000 euro stabiliți de Curtea de Apel drept despăgubiri pentru prejudiciul material.

Apelurile promovate de inculpat și asiguratorul S.C. Groupama S.A. apar ca neîntemeiate, Curtea urmând a le respinge ca atare, ca și o consecință a celor mai sus arătate, dar și ca urmare a faptului că în ceea ce privește daunele morale acordate părții vătămate, judecătorul fondului a făcut o justă apreciere, stabilind un cuantum pe care și instanța de apel îl reține ca fiind unul rezonabil, față de ansamblul împrejurărilor de fapt și de drept.

Oricum, Curtea a stabilit, în acord și cu concluziile formulate de S.C. Groupama S.A., că acest asigurator nu va fi obligat și la acoperirea daunelor morale.

Faptul că acest asigurator invocă existența unei culpe concurente, nu prezintă relevanță în ceea ce privește soluționarea prezentei acțiuni civile, răspunderea civilă delictuală fiind solidară, partea civilă având posibilitatea să ceară de la S.C. Groupama S.A., plata întregii sume de 100.000 euro daune materiale, asiguratorul urmând a analiza posibilitatea, prin procese ulterioare, de a se regresa împotriva oricărei persoane apreciază de cuviință.

Daunele morale urmează a fi suportate de inculpat, Spitalul Marie Curie și Fondul de Garantare a Asiguraților.

Apărările acestei instituții (Fondul de Garantare a Asiguraților) fac notă discordantă cu apărările serioase, pertinente ale celorlalți participanți procesuali, Curtea îndemnând reprezentanții acestei instituții să-și reanalizeze rolul pe care îl au în cadrul proceselor penale unde sunt solicitați și să evite pe viitor apărări de calitate și factura celor formulate în cauza de față.

Astfel, s-a invocat tardivitatea cererii de introducere în cauză a Fondului, pe motiv că s-a făcut după începerea cercetării judecătorești.

Curtea arată că intrarea în insolvență a S.C. EuroAsig a avut loc după această dată, hotărârea de intrare în insolvență fiind publicată în buletinul procedurilor de insolvență în data de 22.01.2014 (fila 127, dosar C.A.B.).

Deci, nu există o introducere tardivă sau o lipsă de calitate procesual pasivă a Fondului.

Instanța subliniază respectuos că, în materie procesual penală, nu există excepția lipsei calității procesual pasive.

În ceea ce privește concluziile pe fondul cauzei ale Fondului de Garantare a Asiguraților, prin Comisia de Supraveghere a Asiguraților, Curtea constată cu deplin regret că reprezentanții acestei instituții nu au înțeles în mod corect rolul pe care trebuie să îl îndeplinească în cadrul sistemului de asigurare și nici mecanismele dreptului procesual penal.

Astfel, Fondul pornește de la o interpretare defectuoasă a Legii nr.136/1995, privind asigurările și reasigurările și consideră, în mod vădit nefundamentat, că plata indemnizațiilor s-ar face în cadrul unei proceduri administrative necontencioase, reglementate de Legea nr.503/2004, privind redresarea financiară.

Pe lângă indemnul pe care Curtea îl face, la consultarea de către Fond și a unui avocat, în cazul în care mai formulează concluzii în instanțe penale, reamintește respectuos că Fondul nu se află în procesul penal în situația plății amiabile a despăgubirilor (acest lucru ar fi fost posibil doar dacă s-ar fi încheiat o tranzacție sau acord de mediere), ci într-o procedură contencioasă, în care instanța este cea care stabilește, conform dispozițiilor penale, procesual penale și cele referitoare la răspunderea civilă delictuală, obligațiile părților, obligații ce în cazul de față sunt stabilite cu autoritate de lucru judecat, dat fiind că decizia este pronunțată în apel, prezenta decizie fiind titlu executoriu și opozabilă tuturor părților.

Nu se pune problema, deci, a vreunei reevaluări, prin vreo procedură necontencioasă guvernată de legea falimentului sau alte asemenea legi, a daunelor stabilite de instanță și nici nu este necesar vreun acord sau dezacord al Fondului, cu privire la plata acestora sume, în caz de neplată, Fondul putând a fi obligat silit, bineînțeles, în limita plafonului acoperit de polița EuroAsig, respectiv 62.000 euro.

Pentru toate aceste argumente, Curtea – în temeiul art.421 pct.2, lit.a Cod procedură penală, va admite apelul formulat de partea civilă Motoc Daria Andreea prin reprezentanți legali împotriva sentinței penale nr.3197 din data de 14 noiembrie 2013, pronunțată de

Judecătoria Sectorului 4 București, în dosarul nr. 24490/4/2012, pe care o va desființa - în parte - sentința apelată și va majora cuantumul daunelor materiale acordate părții civile de la 8.183 lei la 100.000 EUR, în echivalent în lei la cursul BNR din data plății.

Întrucât hotărârea urmează a fi reformată în parte, Curtea va menține restul dispozițiilor sentinței apelate.

În temeiul art.421 pct.1, lit.b Cod procedură penală, va respinge apelurile formulate de inculpatul Ciobanu Constantin și asiguratorul S.C. GROUPAMA S.A., ca nefondate.

Prezenta hotărâre este opozabilă în ceea ce privește despăgubirile și cheltuielile judiciare la care a fost obligat asiguratorul inculpatului, respectiv Societatea de Asigurări și Reasigurări EuroAsig S.A., Autorității de Supraveghere Financiară Departamentul Fond de Garantare a Asiguraților.

Va obliga pe inculpat, în solidar cu partea responsabilă civilmente Spitalul Clinic de Urgență pentru copii "M. S. Curie" și cu opozabilitate în ceea ce privește aceste cheltuieli și pentru asiguratorii celor doi participanți, la plata a 2.660 lei cu titlul de cheltuieli judiciare în apel în favoarea părții civile

Va obliga pe inculpat, în solidar cu partea responsabilă civilmente Spitalul Clinic de Urgență pentru copii "M. S. Curie" și apelanta S.C. GROUPAMA S.A. la plata a 1.000 lei, fiecare cu titlul de cheltuieli judiciare avansate de stat în apel.

Onorariul parțial al avocatului din oficiu, în cuantum de 100 lei, va fi avansat din fondurile Ministerului Justiției.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Admite apelul formulat de partea civilă prin reprezentanți legali și împotriva sentinței penale nr.3197 din data de 14 noiembrie 2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, în dosarul nr. 24490/4/2012.

Desființează, în parte, sentința apelată și majorează cuantumul daunelor materiale acordate părții civile de la 8.183 lei la 100.000 EUR, în echivalent în lei la cursul BNR din data plății.

Menține restul dispozițiilor sentinței apelate.

Respinge apelurile formulate de inculpatul Ciobanu Constantin și asiguratorul SC GROUPAMA SA, ca nefondate.

Opozabilă în ceea ce privește despăgubirile și cheltuielile judiciare la care a fost obligat asiguratorul inculpatului, respectiv Societatea de Asigurări și Reasigurări EuroAsig S.A., Autorității de Supraveghere Financiară Departamentul Fond de Garantare a Asiguraților.

Obligă pe inculpat, în solidar cu partea responsabilă civilmente Spitalul Clinic de Urgență pentru copii "M. S. Curie" și cu opozabilitate în ceea ce

privește aceste cheltuieli și pentru asigurătorii celor doi participanți, la plata a 2.660 lei cu titlul de cheltuieli judiciare în apel în favoarea părții civile

Obligă pe inculpat, în solidar cu partea responsabilă civilmente Spitalul Clinic de Urgență pentru copii "M. S. Curie" și apelanta S.C. GROUPAMA S.A. la plata a 1.000 lei, fiecare cu titlul de cheltuieli judiciare avansate de stat în apel.

Onorariul parțial al avocatului din oficiu, în cuantum de 100 lei, va fi avansat din fondurile Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică azi 5 iunie 2014.

PREȘEDINTE, JUDECĂTOR,
MATEI DOREL GEORGE ION-TUDORAN CORNELIU BOGDAN

GREFIER,
DAVID TEODORA

red.I.T.C.B.
dact.L.G.
ex.9

---

red.D.S.Giurchița-Jud.Sect.4.

WWW.JURIS.RO